

[Grove]

Fru Elisabeth Arnold sagde: Vi pålagde ikke ministeren, nej, vi appellerede. Javel, men man understregede omhyggeligt, at det var et flertal, der appellerede, og vi ved alle sammen, hvad der ligger i, at et flertal skriver breve til ministeren. Vi ved alle, hvad der er underforstået i de bemærkninger og i, at man omhyggeligt søger at samle et flertal, for ellers havde fru Elisabeth Arnold vel skrevet personligt og behøvede ikke at skaffe et flertal. Nej, det er for at bevise, at der er et flertal i folketingssalen. Det er altid en indirekte trussel – det ved enhver minister.

Til hr. Arne Melchior vil jeg gerne sige: Hvem ligger under for hvad? Det, der har betydning, er retssikkerheden. Det har også betydning, hvad folk opfatter som retssikkerhed, og når man opholder sig ulovligt enten i kirken eller i menighedshuset og derigennem får en særlovgivning igennem, føler folk ikke, at det har noget med retssikkerhed at gøre. De har ikke ret til at opholde sig dér. De skal opholde sig i asyල්jrene. Der er ingen diskussion om, at det er den aktion, som bevirker det. Sådan føler befolkningen det, og jeg synes egentlig, at man også skulle tage hensyn til retssikkerheden i befolkningen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Groves beskrivelse af, hvad et flertal eventuelt kan betyde for en minister, var jo helt patetisk. Alle ministre ved, at et flertal er en trussel, sagde hr. Grove. Jamen så har justitsministeren da været den eneste, der ikke har været klar over det, for ministeren var jo fuldstændig passiv over for den henvendelse. Ministeren var både døv og blind over for de signaler, der kom fra det flertal i Folketinget, og det var derfor, det var en appel; det var ikke noget med at pålægge, det var overhovedet ikke nogen trussel. Det var en stiltfærdig appel til ministeren om at lægge øret til situationen og se, hvad det er, der rører sig. Vi synes, at det er urimeligt, som disse mennesker er blevet behandlet.

Ministeren foretog sig ikke noget. Vi er så efter 4-5 måneder kommet i den situation, at vi siger: Lad os nu prøve, om vi ikke kan få ministeren til at bøje sig for den stemning, der er, og som vi synes er rimelig, så vi kan give de mennesker en mulighed for at få en opholdstil-

ladelse, som svarer til det, de ville få på humanitært grundlag.

Vi har alene fremsat det forslag. Vi kunne ikke vide, om der var flertal for det, så det er ikke nogen trussel, men ministeren kunne godt have lyttet noget tidligere.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det er jo små ting, der kan blive blæst op til det helt store, og for at vi ikke skal bruge alt for megen tid på debatten om, hvorvidt det er ulovligt eller ej at opholde sig i kirkerummet eller i kirkerummet ved siden af, kan jeg meddele dem, der er interesserede i den sag, at der har været afholdt politiske høringer i kirken, og at det er ulovligt, og at det har Københavns biskop givet præsterne en næse for, men at flygtningene i øvrigt i hvert fald nu opholder sig i rummet ved siden af. Sådan er den sag, men jeg er fuldstændig enig med hr. Grove i, at befolkningen opfatter det som nærmest en ulovlig besættelse af kirken med præsternes velsignelse.

Men jeg vil også gerne i lighed med CD's ordfører, hr. Arne Melchior, klandre ministeren for, at de bebudede lovforslag først kommer engang i marts måned. Og hvad er det så, ministeren vil? Gå ud og sige til folk: Jamen nu har vi fremsat dem, men det blev i øvrigt ikke rigtig til noget? Efter at vi har rykket og rykket og rykket og rykket og det har stået på dagsordenen i, jeg ved snart ikke hvor mange samlinger!

Det sidste er, at der bliver talt om, at dette her er en trussel mod ministeren. Et flertal vil nu pålægge ministeren noget i forbindelse med denne sag. Jamen den trussel behøver ministeren ikke at finde sig i. Hvis ministeren ville gøre noget ægte radikalt, så gik han af. Så blev der udskrevet folketingsvalg på denne sag, og så kunne det være, at de partier, som gik ind for en stramning af udlændingelovgivningen, kunne få det igennem efter afholdt folketingsvalg. Jeg synes, det ville være godt, hvis ministeren tog konsekvensen og sagde: O.k., jeg vil ikke finde mig i trusler, jeg er landets justitsminister. Jeg vil da ikke finde mig i trusler fra et flertal her i Folketinget – som ordføreren for justitsministerens parti også siger – jeg viser den danske befolkning, hvad jeg står for, og så tager vi et valg på det udlændingspørgsmål.